

Sygn. akt VI Ka 473/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Rubel

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019 r.

sprawy **J. G. (1)** ur. (...) w B.

s. J. i H. z domu M.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 17 kwietnia 2019 r. sygn. akt II W 1305/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. G. (1),

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych za postępowanie odwoławcze i wymierza opłatę w kwocie 35 złotych.

Sygn. akt VI Ka 473/19

UZASADNIENIE

J. G. (1) obwiniony został o to że:

w dniu 28 czerwca 2018 roku około godz.9:30 w miejscowości W. na drodze (...) woj. (...) kierując pojazdem marki I. o nr rej.(...) nie zachował należytej ostrożności podczas manewru wyprzedzania i nie upewnił się czy na przeciwległym pasie ruchu nie znajduje się inny pojazd w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki B. o nr rej. (...)czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym dla M. H. (1), J. H. (1) i A. B. **tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.**

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2019 roku w sprawie II W 1305/18:

I. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 350 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł. tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 1953,41 zł. tytułem należności biegłego oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 35 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego zarzucając:

1. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt I wyroku:

1) obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. - poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów z:

- wyjaśnień obwinionego, poprzez odmowę przyznania waloru wiarygodności tym wyjaśnieniom w zakresie przyznania się do zarzucanego mu czynu oraz przedstawionemu przez niego opisowi wydarzeń - podczas gdy w materiale dowodowym nie znajdują się dowody przeczące wyjaśnieniom J. G. (1);
- opinii biegłego, z której Sąd I instancji wyciągnął jednoznaczne wnioski o zawinieniu obwinionego - podczas gdy z opinii nie wynika, że J. G. (1) uczestniczył w zdarzeniu i spowodował zagrożenie;
- zeznań świadków K. M. (1) i Z. L. (1), których treść poczytuje jako obciążające obwinionego, podczas gdy poczynione przez tych świadków ustalenia opierają się jedynie na relacji i uczestników zdarzenia i oględzin samego miejsca - funkcjonariuszki Policji nie były świadkami kolizji;

2) w konsekwencji powyższej obrazę przepisów postępowania, Sąd a meriti dokonał błędnych ustaleń faktycznych - błędnego ustalenia, iż:

- obwiniony dokonywał manewru wyprzedzania nie zachowując szczególnej ostrożności - czym doprowadził do stworzenia niebezpieczeństwa na drodze i kolizji z pojazdem B.;
- wjechanie przez M. H. (1) na pobocze i uderzenie w znak nastąpiło wskutek wykonania manewru w celu uniknięcia zderzenia z pojazdem kierowanym przez obwinionego;

podczas gdy przeprowadzone przed Sądem dowody nie pozwalają na dokonanie kompleksowych prawdziwych ustaleń dotyczących przebiegu zdarzenia objętego wnioskiem o ukaranie. Opinia biegłego wskazuje dwa równie prawdopodobne scenariusze, a zeznania uczestników zdarzenia oraz wyjaśnienia obwinionego stoją w sprzeczności do siebie.

Zarzucona w niniejszej apelacji obraza przepisów postępowania doprowadziła do powstania błędnych ustaleń faktycznych, wskutek których Sąd I instancji ustalił nieprawidłowo, iż okoliczności kolizji wskazują na zawinienie J. G. (1).

Zważywszy na przedstawione powyżej zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie J. G. (1), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zarzuty apelacji w istocie sprowadzają się do kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji prowadzących do przyjęcia sprawstwa i winy obwinionego w niniejszej sprawie. Zważywszy na powyższe w pierwszej kolejności przypomnieć należy że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji w niniejszej sprawie spełnił powyższe wymagania. Sąd ten wskazał w pisemnym uzasadnieniu wyroku dowody które w sprawie uznał za wiarygodne, w szczególności zeznania świadków M. H. (1), J. H. (1) i A. B., świadków – policjantów K. M. (1), Z. L., dokumentację fotograficzną, opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych S. P. oraz podał powody dla których nie dał wiary dowodowi przeciwnemu w postaci wyjaśnień obwinionego J. G. (str.2-4 uzasadnienia, k. 118 odwrot – 119 odwrot akt). Ocena ta zdaniem

Sądu Okręgowego nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.o.w. i jest przekonywująca.

Kluczowa w niniejszej sprawie była opinia biegłego S. P.. Słusznie stwierdza Sąd I instancji, że opinia ta ma charakter „wariantowy” i że biegły nie wyklucza żadnej z przedstawionych wersji, niemniej Sąd ten przedstawia jednocześnie przekonywujące argumenty za prawdziwością II z przedstawionych wersji tj. sytuacji gdy kierowane przez obwinionego I. podejmując manewr wyprzedzania zjeżdża na pas ruchu którym porusza się wykonujące już ten manewr i hamujące B. i dochodzi do kontaktu zderzeniowego (k. 102). Takim argumentem jest chociażby okoliczność że z dokumentacji fotograficznej wynika rysowanie poszycia B. ku przodowi co oznacza, że samochód I. bezpośrednio przed zdarzeniem poruszał się z większą szybkością niż samochód B. (k.119). Skarżący eksponuje w apelacji, że we wnioskach opinii biegły stwierdza, iż na podstawie zebranych dowodów nie można wykluczyć ani potwierdzić żadnej z przedstawionej wersji wydarzeń. Istotnie takie sformułowanie zawarte zostało w apelacji, niemniej wskazać należy, iż biegły podkreślił jednocześnie, że obwiniony J. G. prezentując wersję jakoby to kierujący B. M.H. (1) zjechał na prawo i zderzył się z samochodem obwinionego, nie podał przyczyn dla których miałyby to nastąpić (k.106). Przyjętą przez Sąd I instancji wersję zdarzenia potwierdzają także świadkowie, poza M. H. także J. H. i A. B. i świadkowie pośredni K. M. (1) i Z. L..

Mając powyższe na względzie, zważywszy ponadto, że wymierzona obwinionemu kara grzywny nie jest rażąco surowa Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. G. (1).

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 k.p.o.w. i art.119 § 1 k.p.o.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł. i wymierzył mu opłatę w kwocie 35 zł.